

Judecătorul intră în sală. Respira precipitat, de parcă alergase. Și el era roșu la față de indignare, îl informaseră de scandalul care izbucnise în sala lui de judecată, dar nu voia să ia seama.

Pe judecător îl chema Schpiro. Avea vreo cincizeci și cinci de ani, era scund și purta ochelari cu rame de metal, care sclipeau tăios. În roba lui neagră și pompoasă, părea turtit ca un hidrant. Dacă Schpiro n-ar fi fost un judecător care trona deasupra unei săli întregi, având puterea de a schimba irevocabil viețile unor oameni, nimeni din sală n-ar fi considerat că merită privit a doua oară. Încordarea arțăgoasă de bulldog a gurii sale dădea de înțeles că știa și el prea bine asta și n-avea de gând să tolereze vreo porcărie în sala lui. Era un politician, era viclean. Cunoștea natura potențial violentă a cazului care i se încredințase și voia să evite orice greșeală, pe cât putea. Dromoor a văzut că i-a recunoscut din prima pe toți avocații din sală: și ai acușării, și ai apărării. În afară de viceprocurorul care stătea lângă Teena Maguire, toți erau bărbați. Schpiro se salută din cap cu unul singur: principalul avocat al apărării, Kirkpatrick. Nici unul din ei n-a zâmbit. Însă Dromoor zări privirea pe care și-au adresat-o, de recunoaștere subtilă și respect. Gândi: *Ticăloșii. Probabil sunt în același club de iahting.*

Prim-viceprocuroarea Diebenkorn se ridică pentru a se adresa judecătorului. Vorbea într-o manieră respectuoasă și prudentă. Era o femeie fără vârstă: nu era tânără, dar încă nici de vârstă mijlocie. Când începu să vorbească prea repede de emoție, Schpiro îi zise: „Nu vă pierdeți cu firea, doamnă avocat“ și din rândurile publicului se auziră râsete înăbușite. Dromoor o luă drept un semn rău: Schpiro voia să distreze mulțimea. Diebenkorn era la polul opus. Avea un aer de corectitudine solemnă. Purta un costum gri cu pantaloni largi, demodați. Părul șaten îi era făcut permanent. Își îndeplini datoria de a trece în revistă învinuirile pe care le aducea statul împotriva numeroșilor inculpați, numindu-l pe fiecare în parte și enumerând acuzațiile cu accentul nazal tipic celor din nordul statului. Urma să fie un caz complicat, implicând proceduri legale complicate. Dromoor se întreba de ce statul solicita un proces unic, cu un set unic de jurați. Existau mărturii din partea celor două victime care stabileau că doar cinci dintre inculpați fuseseră implicați în infracțiune. Existau probe de ADN și alte dovezi furnizate de criminaliști care stabileau că acești inculpați, plus încă trei, fuseseră implicați. Un al nouălea inculpat, care nu era prezent la audiere, își recunoscuse participarea la infracțiune și va depune mărturie pentru procuroare, împotriva celorlalți; lui Schpiro i se va înmâna o transcriere a mărturiei.

Diebenkorn argumentă că infracțiunea fusese un atac sexual deosebit de violent – un „viol în grup“. Fusese un atac săvârșit împotriva unei femei, în prezența fiicei sale în vârstă de doisprezece ani, care fusese la rândul ei bătută și amenințată cu violul. Fusese un atac prelungit, care durase aproape jumătate de oră. Fusese un atac premeditat, căci violatorii își urmăriseră victimele prin parcul Rocky Point un interval de timp estimat la zece minute, conform martorului acuzării. Fusese un atac care ar fi trebuit să se soldeze cu moartea lui Martine Maguire, care fusese lăsată să sângereze până își dădea duhul, fără cunoștință, pe scândurile unui debarcader dintr-o zonă izolată a parcului. Dacă n-ar fi fost prezentă fiica doamnei Maguire, Bethel, care se ascunsese îngrozită într-un colț al debarcaderului, Martine Maguire n-ar mai fi azi în viață, pentru a-și înfrunța atacatorii și a depune mărturie împotriva lor. Doamna Maguire suferise răni deosebit de grave, ajunsese la reanimarea spitalului St. Mary și stătuse internată câteva săptămâni; la ora actuală, încă nu-și revenise de pe urma atacului.

— Onorată instanță, e un adevărat miracol că doamna Maguire este prezentă astăzi în sala de judecată.

Dromoor o privea pe Teena Maguire și o văzu cum se încordează. Trebuie să fi fost cumplit să auzi pe cineva vorbind astfel despre

tine. Viol în grup, lăsată să sângereze până își dădea duhul. Urâtă treabă.

Lângă Teena Maguire, fiica. Dromoor avea și el o fiică acum, în vârstă de doi ani. Doamne! Nici nu putea să se gândească la așa ceva, ar fi omorât cu mâna lui pe oricine ar fi amenințat că-i face vreun rău.

Spera din toată inima ca acuzarea să poată să cadă la înțelegere cu ticăloșii ăia, ca să evite procesul. Doar nu se așteptau ca Bethel Maguire chiar să depună mărturie la tribunal. Să îndure să fie interogată de avocații apărării, de șacalul ăla de Kirkpatrick, printre alții.

O văzu pe fată privind spre el. Ochi întunecați, speriați. Se întrebă dacă-l mai ținea minte.

Dromoor își aminti cum o văzuse prima oară pe Bethel Maguire, pe marginea drumului, în parcul Rocky Point. Cu părul vâlvoi, plină de sânge. Cu hainele rupte. I se făcuse greață la gândul că fata fusese violată. Se uitase la el cu atâta speranță și disperare. Ca și cum el, un polițist de patrulă, trimis din întâmplare la fața locului, avea puterea de a o ajuta cu adevărat.

*Mama mea e rănită! Vă rog, ajutați-o!
Mi-e teamă că mama e pe moarte, vă rog
mult, ajutați-o!*

Chiar în clipa aceea, Dromoor se trezise prins în toată povestea asta.

De parcă firele vieților lor se încurcaseră laolaltă, numai Dumnezeu știe de ce.

Ca niște fire de undiță. Înnodate împreună.

Dromoor văzuse o mulțime de lucruri. Chestii urâte. Și el făcuse unele chestii urâte. Lucruri pe care îți închipui că n-o să le uiți în veci, dar el le uitase. Numai pe fata asta, Bethel, n-o uitase și nici pe mama ei, Teena, din debarcader.

Audierea continua. Erau o mulțime de întreruperi. Avocații sunt practic niște guri, așa cum rechinii nu sunt altceva decât niște guri la capătul unui stomac lung. Treaba avocaților e să vorbească, să se întrerupă unul pe altul și să se devoreze unul pe altul, dacă pot. Dromoor, care ura tribunalele, ca oricare alt polițist, tocmai depusese jurământul și își începuse scurta mărturie recitând informațiile care priveau rolul său la locul infracțiunii, când vocea seacă a lui Schpiro îl întrerupse:

— Domnule polițist. Mă scuzați.

Dromoor probabil că s-a uitat siderat la judecător, căci din sală se auziră chicoteli.

— „Eu și partenerul meu“, domnule polițist. Nu „partenerul meu și cu mine“.

Dromoor știa că trebuia să răspundă. Trebuia să spună ceva împăciuitoare, care să includă cuvintele *onorată instanță*. Dar n-a răspuns.

Schpiro zise, cu aerul că răbdarea lui e greu încercată:

— Continuați, domnule polițist. „Eu și partenerul meu“...

Și așa a știut Dromoor de la bun început că acuzarea n-o s-o scoată la capăt cu bine.

Cu vocea ei plată, nazală și serioasă, Diebenkorn rezumă acuzațiile. Curând deveni evident că tot repeta „onorată instanță“, un tic verbal, la care Schpiro replica politicos: „Da, aici“ sau „Da. Vă ascult“. Aerul de nerăbdare abia mascată pe care îl degaja judecătorul sporea emoțiile procurorii. Se oprea să răsfoiască dosare și documente. Se sfătua cu colegii ei. Erau multe probe de ADN și indicii de la locul infracțiunii, căci, deși existau dovezi care implicau câțiva inculpați în viol, în alte cazuri nu erau încă probe disponibile sau lipseau cu totul; mărturiile martorilor oculari nu erau întotdeauna susținute și de probe de laborator. Cazul urma să se întemeieze parțial pe probe circumstanțiale. Fiecare inculpat prezenta probleme. Doar unul dintre cei arestați își recunoscuse fapta, și recunoscuse doar că fusese implicat într-un atac, însă nu într-un atac cu circumstanțe agravante și în nici un caz într-un viol. Dăduse numele celor care înfăptuiseră violul, dar pe el se lăsase pe dinafară. Avocații apărării îi puneau mărturia sub semnul întrebării, susținând că mințise pentru a scăpa de învinuirile mai grave; făcuse închisoare și avea să fie un martor slab pentru procurori. Și mai rămânea